

ΑΓ. ΠΑΪΣΙΟΣ Ο ΑΓΙΟΡΕΪΤΗΣ

Εικόνα του Αγ. Παΐσιου από τό Παρεκκλήσιό Του (Ι. Ν. Αγ. Νικολάου Πατρῶν)

ΣΥΓΧΡΟΝΟΣ ΟΜΟΛΟΓΗΤΗΣ ΤΗΣ ΟΡΘΟΔΟΞΟΥ ΠΙΣΤΕΩΣ

Δόξα, τιμή, αἶνο καί εὐγνωμοσύνη ὀφείλουμε στόν Τριαδικό Θεό, διότι ἡ Χάρι Του ἀνέδειξε στήν ἐποχή μας τόν Ὅσιο καί θεοφόρο Πατέρα Παῖσιο τόν Ἁγιορείτη.

Μέ ἀφορμή τόν πρῶτο πανηγυρικό ἑορτασμό τῆς μνήμης Του στό Παρεκκλήσιό Του στήν ἐνορία τοῦ Αγ. Νικολάου Πατρῶν, μέ αὐτό τό φυλλάδιο θέλουμε νά τονίσουμε ἰδιαίτερα μία διάσταση τῆς προσωπικότητας τοῦ Ὁσίου, τήν ὁποία συχνά στίς μέρες μας παραβλέπουμε.

Ἔτσι ἐμφανίζουμε τόν Ὅσιο, μόνο ὡς συνεπή ἀσκητή καί παρηγορητή τοῦ ἀνθρώπινου πόνου, πού μέ τά ἐκτακτά χαρίσματά του (προορατικό καί διορατικό) βοήθησε πολλούς ἀνθρώπους. Ναι! ὅλα αὐτά ἦταν ὁ Ἅγιος Παῖσιος· ἀλλά παράλληλα

ὁ Ὅσιος Παῖσιος ἦταν καί ἀσυμβίβαστος Ὁμολογητής τῆς Πίστεώς μας καί πολέμιος τῶν κάθε λογῆς διαστρεβλώσεων τῆς Εὐαγγελικῆς Ἀλήθειας, εἴτε αὐτή συντελεῖτο στίς αἰρέσεις τοῦ Παπισμοῦ καί Προτεσταντισμοῦ, εἴτε καί ἐντός τῆς Ἐκκλησίας μας (Οἰκουμενισμός, ἄκριτος Ζηλωτισμός).

Στό σύντομο αὐτό φυλλάδιο, μέ ἀφορμή ἐπιστολή τοῦ ἰδίου τοῦ Αγ. Παΐσιου, θέτουμε πολύ ἐπιγραμματικά κάποια κρίσιμα ζητήματα πρὸς εὐρύτερο πνευματικό προβληματισμό γιά τήν οἰκουμενιστική λαίλαπα, πού ἔχει ἐνσκήψει στήν Ἐκκλησία μας καί θλίβει καί ταλαιπωρεῖ καί σκανδαλίζει τίς ψυχές πολλῶν ἀδελφῶν μας.

Στήν ἐποχή μας, ἐποχή συγχύσεως καί πνευματικῆς ἀφασίας, ἡ ζωὴ τῶν Ἁγίων καί θεοφόρων Πατέρων εἶθε νά ἀποτελεσεῖ ὁδοδείκτη τῆς δικῆς μας ἐν Χριστῷ πολιτείας.

Ταῖς τοῦ Ὁσίου καί Θεοφόρου Πατρός ἡμῶν Παΐσιου τοῦ Ἁγιορείτου πρεσβείαις Χριστέ ὁ Θεός, ἐλέησον καί σῶσον ἡμᾶς. Ἀμήν.

Πάτρα 12 Ἰουλίου 2015
Προτοπρεσβύτερος
Ἀναστάσιος Κ. Γκοτσόπουλος
Ἐφημέριος Ἱ. Ν. Αγ. Νικολάου Πατρῶν
τηλ. 6945-377621 - agotsopo@gmail.com

Ἅγιος Παΐσιος: «ἐπόμενος τοῖς Ἁγίοις Πατράσι»

«Οὐδέν ὄφελος βίου καθαροῦ, δογμάτων δέ διεφθαρμένων» (Ι. Χρυσόστομος)

Σέ ὁλόκληρη τήν ἱστορία τοῦ Ὁρθόδοξου Μοναχισμοῦ οἱ Μοναχοί, παράλληλα μέ τόν προσωπικό τους ἀγῶνα ἐναντίον τῶν παθῶν, ἐνδιαφέρονταν ἰδιαίτερα γιά τήν **διαφύλαξη τῆς Ὁρθοδόξου Πίστεως**. Μάλιστα, ὅταν στήν Ἐκκλησία παρουσιαζόταν κίνδυνος ἀλλοιώσεως τῆς μέ τήν ἐμφάνιση κάποιας αἰρέσεως, ἄφηναν τήν ἡσυχία τῆς ἐρήμου (Μ. Ἀντώνιος) ἢ τοῦ κελιοῦ τους καί πρωτοστατοῦσαν στόν ἀγῶνα γιά τή διαφύλαξη τῆς Ὁρθοδόξου Πίστεως (βλ. *Οἱ ἀγῶνες τῶν Μοναχῶν ὑπέρ τῆς Ὁρθοδοξίας*, ἐκδ. Ἰ. Μ. Ὁσ. Γρηγορίου Ἁγ. Ὁρους, 2003).

Στίς ἀρχές τοῦ 20^{ου} αἰ. στήν Ὁρθόδοξη Ἐκκλησία ἐνέσκηψε δειλά-δειλά ἡ πολύ ἐπικίνδυνη καί ὑπουλη **αἵρεση τοῦ Οἰκουμενισμοῦ**. Ἡ Οἰκουμενική Κίνηση, **μασονικῆς καί θεοσοφικῆς ἐμπνεύσεως**, ἐμφανίστηκε ἀρχικά στόν προτεσταντικό χῶρο (19^{ος} αἰ.), μέ προτεσταντικές ἐκκλησιολογικές προϋποθέσεις καί στοχεύσεις καί βέβαια μέ πρωτοπόρους τούς Προτεστάντες. Μέ τήν ἀνάρρηση ὁμως στό Θρόνο τῆς Κωνσταντινουπόλεως τοῦ “μεγάλου” – κατά κόσμον – Οἰκουμενικοῦ Πατριάρχη Ἀθηναγόρα, ὁ Οἰκουμενισμός ἔλαβε καί θεσμική κάλυψη στόν Ὁρθόδοξο χῶρο μέ πρωτοφανή ἀνατροπή τῆς μέχρι τότε ἐκκλησιαστικῆς καί κανονικῆς τάξεως. Ὁ Ἀθηναγόρας «μέ μία σειρά ἀπό πρωτόγνωρες ἀποφάσεις καί ἐνέργειες ἀνέτρεψε μέ συνοπτικές διαδικασίες κάθε δεδομένο τῆς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας. Ἀνέτρεψε ἱερούς κανόνες, συνοδικότητα, ἀγιοπατερική παράδοση, δογματική καί ἐκκλησιαστική συνείδηση» καί οὐσιαστικά ἀμνήστευσε τίς πλάνες καί τά ἐναντίον τῆς εὐαγγελικῆς Ἀλήθειας ἐγκλήματα τοῦ Παπισμοῦ **ἐξισώνοντας τήν αἵρεση μέ τήν Ἐκκλησία τοῦ Χριστοῦ, τήν πλάνη μέ τήν ὀρθή Πίστη, τό δαιμονικό ψεῦδος μέ τήν Ἀλήθεια τοῦ Εὐαγγελίου, τόν Παπισμό μέ τήν Ὁρθόδοξη Ἐκκλησία**.

Ἔτσι, μπροστά σέ αὐτό τό ξεθεμελίωμα τῆς ἐκκλησιαστικῆς παράδοσης, ὁ **ἀγιορειτικός μοναχισμός** (Μονές, Σκήτες καί Κελιά) ἀκολουθώντας τή μακραίωνα ἐκκλησιαστική καί κανονική παράδοση ² **ἔπασαν νά ἀναγνωρίζουν τόν Πατριάρχη Ἀθηναγόρα ὡς Ὁρθόδοξο Πατριάρχη καί διέκοψαν τή μνημόνευση τοῦ ὀνόματός του** (ἀπό τό 1970 μέχρι τό θάνατό του (7.7.1972) **σέ ἔνδειξη διαμαρτυρίας γιά τήν οἰκουμενιστική του πολιτική**. «*Ἡ διακοπή τοῦ Μνημοσύνου ἀποτελεῖ ἄρνησιν καί πράξιν ἀντιστάσεως, ἐν ὧσιν διαγραφόμενον κινδύνου*», τόνιζε προφητικά ἡ Ἱερά Κοινότητα τοῦ Ἁγ. Ὁρους σέ ἔγγραφο τῆς.

Σέ αὐτούς πού πρωτοστάτησαν στήν **τολμηρή καί ὁμολογιακή αὐτή ἐνέργεια ἐναντίον τοῦ Ἀθηναγόρα ἀνήκε καί ὁ Ἅγ. Παΐσιος** ὁ ὁποῖος μοναχός, τότε, στήν Ἰ. Μ. Σταυρονικήτα συνήργησε τά μέγιστα, μαζί μέ τόν **Καθηγούμενο ἀρχιμ. Βασίλειο Γοντικάκη**, ὥστε καί ἡ Μονή του νά διακόψει τό μνημόσυνο τοῦ **Οἰκουμενικοῦ Πατριάρχη**. Μάλιστα ὁ Ἅγ. Παΐσιος, ὁ ἡγούμενος π. Βασίλειος Γοντικάκης καί ὁ ἱερομ. Γρηγόριος στήν ἀπό **21.11.1968 κοινή ἐπιστολή τους**, χαρακτήρισαν τά λεχθέντα καίπραχθέντα ὑπό τοῦ Ἀθηναγόρα ὡς **«ἀκατανόητα καί δυστυχῶς βλάσφημα διά τήν Ὁρθόδοξον Ἐκκλησίαν»** καί σημείωσαν: **«ἡ ἄρνησι πρὸς τόν Πατριάρχη δέν εἶναι ἄρνησι πρὸς τήν ἀγάπην οὔτε πρὸς τήν ἐνότητα. Εἶναι “ὄχι” πρὸς τό ψεῦδος καί “ναί” πρὸς τήν Ἀλήθεια»** («Ὁρθόδοξος Τύπος», τ. 98/1.3.1969, σ. 4 καί τ. 1689/9.3.2007, σ. 5)!

¹Τά ἐπίσημα μασονικά περιοδικά κατ' ἐπανάληψη ἔχουν δημοσιεύσει ὅτι ὁ **Πατριάρχης Ἀθηναγόρας ἦταν Μασόνος** [τόν χαρακτηρίζουν: «*μέγα*» (Πυθαγόρας 1977, τ. 5, σ. 5), «*ἐνσυνείδητο μασόνου*» (Πυθαγόρας, 1977, τ. 58-59, σ. 49), «*τοῦ Ὑπάτου 33^{ου} βαθμοῦ... μεγάλο ὄραματιστή τῆς ἐνώσεως τῶν Χριστιανῶν*» (Ἰλισός, 1973, τ. 97, σ. 41)]. Μάλιστα στίς 12.10.1972 τοῦ ἔκαναν καί μασονικό «μνημόσυνο» στήν Ἀθηναϊκή Μασονική Στοά «Ἀρμονία» (Τεκτονικό Δελτίο, 1972, τ. 104, σ. 232 κέξ)! Δυστυχῶς γιά τή μνήμη τοῦ Πατριάρχου, δέν ἔχει υπάρξει κάποια διάγνωση, οὔτε καν ἀπλή διαμαρτυρία πρὸς τό Τεκτονικό Ἴδρυμα ἀπό τούς πνευματικούς ἐπιγόνους του.

²Ἐξαιρετικά στοιχεῖα-ντοκουμένα γιά τή στάση τοῦ Ἁγ. Ὁρους ἐναντι τοῦ Οἰκουμενισμοῦ ἔχει ἡ ἐκδόση Ἀγιορειτῶν Πατέρων «Ἁγιον Ὄρος, Διαχρονική μαρτυρία στούς ἀγῶνες ὑπέρ τῆς Πίστεως», Ἁγ. Ὄρος ²2014.

Απλές σκέψεις με άφορμή την επιστολή του Ὁσίου Παΐσιου (Α')

Ὁ Ἅγ. Παῖσιος παρακολουθώντας με «*βαθύ πόνο*» καί ἀνησυχία τήν ἀντορθόδοξη καί ἀντιπατερική ἐκκλησιαστική πολιτική τοῦ πρωτεργάτου τοῦ Οἰκουμενισμοῦ, τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριάρχου Ἀθηναγόρα, «*ἐξέρχεται*» τῆς μοναχικῆς σιωπῆς καί τοῦ «*ἐρημητηρίου*» του καί ἀπευθύνει τήν ἀπό 23.1.1969 ἐπιστολή του πρὸς τόν π. Χαράλαμπο Βασιλόπουλο, μέ τήν παράκληση νά δημοσιευθεῖ στὸν «*Ορθόδοξο Τύπο*». Ἄν καί παρήλθαν 35 χρόνια ἀπὸ τὴ σύνταξή της, ἡ ἐπιστολή, δυστυχῶς, παραμένει καὶ σήμερα τραγικά ἐπίκαιρη... Τό πλήρες κείμενο τῆς ἐπιστολῆς δημοσιεύεται στὶς διπλανές σελίδες. Ἀξίζει ὁμως νά προσέξουμε ἰδιαίτερα ὀρισμένα σημεῖα τῆς ἐπιστολῆς τοῦ Ἁγίου:

1. Ὁ πόνος τοῦ Ἁγίου : Συγκινητικά εἶναι τὰ λόγια τοῦ Ἁγ. Παΐσιου : «*ἐπειδὴ ἔφθασαν μέχρι τὸ ἐρημητήριό μου θλιβερές εἰδήσεις διὰ τὴν Ἁγίαν Ὀρθοδοξίαν μας, ἐπόνεσα πολὺ καὶ ἐθεώρησα καλὸ νά γράψω αὐτὰ πού ἐνοιωθα*». Πονάει πολὺ ὁ Ἅγιος, τόσο γιὰ τὴν πτώση τοῦ Πατριάρχου («*διὰ τὴν γραμμὴν καὶ κοσμικὴν ἀγάπην, δυστυχῶς, τοῦ πατέρα μας κ. Ἀθηναγόρα*»), ὅσο καὶ γιὰ τὸ συνακόλουθο σκανδαλισμὸ πού προξενεῖ στὶς ψυχές τῶν Ὀρθοδόξων πιστῶν - «*τόν μεγάλον σάλον πού γίνεται εἰς τὴν Ἐκκλησίαν μας ... νά κατασκανδαλίση, ὅμως, ὅλους ἐμᾶς, τὰ τέκνα τῆς Ὀρθοδοξίας, μικρά καὶ μεγάλα, πού ἔχουν φόβο Θεοῦ*», ὅπως χαρακτηριστικά σημειώνει. Εἶθε τὸ ἔμπονο ἐνδιαφέρον καὶ τὴν ποιμαντικὴ εὐαισθησία τοῦ ἀπλοῦ μοναχοῦ Ἁγ. Παΐσιου νά τὰ ἀποκτήσουν καὶ οἱ τὰ πρῶτα φέροντες ποιμένες τῆς Ὀρθοδοξίας μας!

2. Οἰκουμενισμός = Πνευματικὴ μοιχεία: Ποιὰ εἶναι ἡ πτώση τοῦ Πατριάρχου Ἀθηναγόρα κατὰ τόν Ἅγ. Παῖσιο; Μὲ «*βαθύ πόνο*», λεπτότητα, ἀλλὰ καὶ ἐξαιρετικὴ παρρησία ἐγκαλεῖ τόν Οἰκουμενικὸ Πατριάρχη γιὰ πνευματικὴ μοιχεία: «*ἀγάπησε μίαν ἄλλην γυναῖκα μοντέρνα, πού λέγεται Παπικὴ Ἐκκλησία, διότι ἡ Ὀρθόδοξος Μητέρα μας δέν τοῦ κάμνει καμμίαν ἐντύπωσι, ἐπειδὴ εἶναι πολὺ σεμνή*». Ἡ συγκλονιστικὴ αὐτὴ φράση τοῦ Ἁγίου Παΐσιου μᾶς θυμίζει **παλαιδιαθητικὸ προφητικὸ λόγο** τῶν μεγάλων Προφητῶν Ἱερεμία, Ἰεζεκιήλ, Ὡσηέ,¹ οἱ ὁποῖοι ἐγκαλοῦσαν τὴν πνευματικὴ ἡγεσία τοῦ Ἰσραὴλ γιὰ «**πνευματικὴ μοιχεία**», ὅταν ἐγκατέλειπε τὴν Πίστη τῶν Πατέρων του καὶ ἀκολουθοῦσε τὰ εἰδῶλα. Γιὰ τόν Ἅγ. Παῖσιο τόσο φοβερὴ εἶναι ἡ πτώση τοῦ Πατριάρχου στὸν Οἰκουμενισμό!

3. Οἰκουμενισμός = «*συνεταιρισμός ἀμαρτωλῶν*» = πρόκληση στὴ «*μέλλουσα ὀργὴ τοῦ Θεοῦ*»!

Μὲ περιεκτικὸ λόγο ὁ Ἅγιος ἀναφέρεται στὶς τραγικὲς ποιμαντικὲς συνέπειες τῆς οἰκουμενιστικῆς πολιτικῆς τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου, τίς ὁποῖες ὑφίσταται ἡ Ἐκκλησία μας μέχρι καὶ σήμερα. Γράφει χαρακτηριστικά: «*Τὸ ἀποτέλεσμα ἦταν νά ἀναπαύση μὲν ὅλα τὰ κοσμικὰ παιδιά, πού ἀγαποῦν τόν κόσμον καὶ ἔχουν τὴν κοσμικὴν αὐτὴν ἀγάπην, νά κατασκανδαλίση, ὅμως, ὅλους ἐμᾶς, τὰ τέκνα τῆς Ὀρθοδοξίας, μικρά καὶ μεγάλα, πού ἔχουν φόβο Θεοῦ*». Δυστυχῶς καὶ σήμερα παραμένει τραγικά ἐπίκαιρος ὁ λόγος τοῦ Ἁγίου μας...

Θά παρακαλούσαμε τοὺς πνευματικούς ἐπιγόνους τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριάρχου νά ἀναλογιστοῦν τὴ σαφὴ ἐπισήμανση τοῦ προορατικοῦ Ἁγίου μας : «*Ἄς γνωρίζωμεν ὅτι δέν ὑπάρχουν μόνον φυσικοὶ νόμοι, ἀλλὰ καὶ πνευματικοί. Ἐπομένως ἡ μέλλουσα ὀργὴ τοῦ Θεοῦ δέν μπορεῖ νά ἀντιμετωπισθῇ μὲ συνεταιρισμὸν ἀμαρτωλῶν (διότι διπλὴν ὀργὴν θά λάβωμεν), ἀλλὰ μὲ μετάνοιαν καὶ τήρησιν τῶν ἐντολῶν τοῦ Κυρίου*». Ἐπιπλέον, ὅσοι θεωροῦν ὅτι μέ τόν Οἰκουμενισμό θά προστατευθεῖ τὸ Οἰκουμενικὸ Πατριαρχεῖο ἀπὸ τὴν Τουρκικὴ μανία, ἀς διερωτηθοῦν, τί ἔχει κερδίσει ἡ Ἐκκλησία τῆς Κωνσταντινουπόλεως, περιφρονώντας τὴν πατερικὴ παράδοση καὶ ἐναγκαλιζομένη τόν Οἰκουμενισμό, τόν τελευταῖο αἰῶνα; Εἶναι ἀδιαμφισβήτητο ὅτι λειτουργοῦν οἱ «*πνευματικοὶ νόμοι*» καὶ ἔτσι **στὸν αἰῶνα τοῦ Οἰκουμενισμοῦ ἡ ζημιὰ πού υπέστη τὸ Οἰκουμενικὸ Πατριαρχεῖο καὶ ἡ Ρωμισύνη εἶναι πολὺ μεγαλύτερη ἀπὸ ὅση στὰ 500 χρόνια τῆς Ὀθωμανικῆς Αὐτοκρατορίας (ἀπόλεια ἐθναρχίας, ξεριζωμὸς τοῦ Ἑλληνισμοῦ, συρρίκνωση τοῦ ποιμνίου κοκ)**²!

¹ Βλ. Ἱερ. 13, 27, Ἱεζ. 23, 43-45, Ὡσηέ, 2, 4-7. 4, 10. Παρόμοια λέει καὶ ὁ Ἅγ. Ἀναστάσιος Σιναΐτης, PG 89, 765B.

² Ἀναλυτικότερα βλ. π. Λάμπρου Φωτοπούλου, Ἐνας αἰῶνας Οἰκουμενισμοῦ, Ἐλεγείο στὸ νέο Ἰσραὴλ, Ἀθήνα 2005, σ. 55.

Άπλές σκέψεις με άφορμή την επιστολή του Όσιου Παΐσιου (Β')

4. Οικουμενισμός και Αγιότητα: Ίδιαίτερα τραγική είναι η διαπίστωση του Αγίου, ότι *«Μετά λύπης μου, από όσους φιλενωτικούς έχω γνωρίσει, δέν είδα νά έχουν ούτε ψίχα πνευματική ούτε φλοιό. Ξέρουν, όμως, νά όμιλοϋν γιά αγάπη και ένότητα, ένω οί ίδιοι δέν είναι ένωμένοι μέ τόν Θεόν, διότι δέν Τόν έχουν αγαπήσει... ή Όρθόδοξος Έκκλησία μας δέν έχει καμμίαν έλλειψιν. Η μόνη έλλειψις, πού παρουσιάζεται, είναι ή έλλειψις σοβαρών Ίεραρχών και Ποιμένων μέ πατερικές άρχές»*. Φοβερός λόγος, μέ τόν πιο άπόλυτο και κατηγορηματικό τρόπο δοσμένος, από έναν διορατικό Όσιο, ό όποιος πρέπει νά οδηγήσει όλη τήν Όρθοδοξία σέ άυστηρή αύτοκριτική, έν όψει μάλιστα και τής Αγίας και Μεγάλης Συνόδου του 2016...

Η φράση αυτή του διορατικού Αγίου Παΐσιου εξηγεί και μία άλλη κοινή διαπίστωση όλοκληρου του πληρώματος τών πιστών: παρά τό ότι συμπλήρωσε έναν αιώνα έντονης δράσης, **ή Οικουμενική Κίνηση δέν έχει αναδειξει ούτε έναν Άγιο !** Ποτέ στην ιστορία τής Έκκλησίας μας ένα τόσο δραστήριο πνευματικό κίνημα δέν άποδείχθηκε παντελώς στεγνό από τήν **άγιαστική Χάρη του Θεού**. Οί πρωτεργάτες του Οικουμενισμού μόνο ως Άγιοι δέν αναγνωρίζονται από τήν εκκλησιαστική συνείδηση! **Άπόλυτα έκκοσμηκευμένοι, δίκαια μπορούν νά καυχηθοϋν μέ κοσμικά κριτήρια** ως “μεγάλοι”, “σπουδαίοι”, άκαδημαϊκοί και καθηγητές, δραστήριοι και πολυτάλαντοι θρησκευτικοί “μάντζερς”, εύκολα άναγνωρίσιμοι στά πρωτοσέλιδα τών κοσμικών περιοδικών, μέ ύψηλές διασυνδέσεις στην παγκόσμια πολιτική, θρησκευτική και οικονομική έλίτ!

Έρχεται όμως ό – κατά κόσμον – “άγράμματος” και κονιορτοποιεί τήν κοσμική και θεσμική τους έπαρση: *«δέν είδα νά έχουν ούτε ψίχα πνευματική ούτε φλοιό ... όμιλοϋν γιά αγάπη και ένότητα, ένω οί ίδιοι δέν είναι ένωμένοι μέ τόν Θεόν, διότι δέν Τόν έχουν αγαπήσει!»*!

Άντιθέτως, ό χώρος πού πονά γιά τήν έκπτωση του Οικουμενισμού και του άσκει κριτική, είναι γνήσια εκκλησιαστικός: παράλληλα μέ τίς ανθρώπινες έλλείψεις και άδυναμίες πού **άσφαλώς ύπάρχουν** – και τίς έπισημαίνει εύστοχα ό Άγιός μας – είναι έντονη ή Άγιαστική Χάρη του Θεού, πού συνεχίζει νά σκηνώνει στά άγωνιζόμενα γιά τήν Άλήθεια Παιδιά Του, στά πικραμένα από τήν οικουμενιστική έπιδημία: **Άγ. Ίουστίνος Πόποβιτς, Άγ. Παΐσιος, Άγ. Ίω. Μαξίμοβιτς, Άγ. Πορφύριος, Άγ. Νεομάρτυρας Ίλαρίων (Τρόντσκι), Άγ. Νικόλαος Αχρίδος (Βελμίροβιτς), Άγ. Φιλόθεος Ζερβάκος, Άγ. Κλέοπας (Ιλιε), Ίωσήφ Ήσυχαστής και τόσοι άλλοι** τί άλλο άποδεικνύουν παρά τό ότι ή Άγιαστική Θεία Χάρις πλουσιοπάροχα χορηγείται σέ όσους άγωνίζονται μαζί μέ τόν κατά τών παθών άγώνα και τόν άγώνα τής έν Χριστῷ Όμολογίας.

5. Η πρόταση του Αγίου Παΐσιου: Μέ θεοφώτιστη άπλότητα και σαφήνεια προτείνει ό Άγιος Παΐσιος τήν σωστή εκκλησιαστική και πατερική στάση έναντι τών αίρετικών, παπικών και προτεσταντών : *«Άς εύχηθοϋμε νά δώση ό Θεός τόν φωτισμόν Του σέ όλους μας και εις τόν Πατριάρχην μας κ. Αθναγόραν, ... νά πραγματοποιηθῆ ή γαλήνη ανάμεσα στό σκανδαλισμένο όρθόδοξο πλήρωμα, ή ειρήνη και ή αγάπη μεταξύ τών Όρθοδόξων Ανατολικών Έκκλησιών και κατόπιν άς γίνη σκέψις διά τήν ένωσιν μετά τών άλλων «Όμολογιών», εάν και έφ' όσον ειλικρινώς έπιθυμοϋν νά άσπασθοϋν τό Όρθόδοξον δόγμα»*. Άς προσέξουμε, ό Άγιος Παΐσιος δέν χαρακτηρίζει τόν Παπισμό και τόν Προτεσταντισμό ως “Έκκλησίες”, αλλά **«Όμολογίες»** και θεωρεί ως μοναδικό άποδεκτό τρόπο ένώσεως **τήν ειλικρινή άποδοχή τής Όρθοδόξου πίστεως έκ μέρους τους!** Και πρός όλους εμάς λέει:

«κοντά στην Μητέρα Έκκλησία έχει καθήκον και ύποχρέωσι ό καθένας ν' άγωνίζεται μέ τόν τρόπον του ... ό καθένας μας άς βοηθήση μέ τόν τρόπον του διά τήν δόξαν τής Έκκλησίας μας».

Ό Άγιός μας είναι σαφέστατος: Όχι έφησυχασμός, όχι άδιαφορία, αλλά άγώνας ενάντια στην αίρεση
«κοντά στην Μητέρα Έκκλησία... διά τήν δόξαν τής Έκκλησίας μας».

Ὁμολογιακή ἐπιστολή τοῦ Ὁσίου Παϊσίου

κατά τῶν οἰκουμενιστικῶν καί φιλενωτικῶν κινήσεων
τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριάρχου Ἀθηναγόρα

Ἐν Ἁγίῳ Ὁρει τῇ 23 Ἰανουαρίου 1969

Σεβαστέ πάτερ Χαράλαμπες,

Ἐπειδή βλέπω τόν μέγαν σάλον, πού γίνεται εἰς τήν Ἐκκλησίαν μας, ἐξ αἰτίας τῶν διαφόρων φιλενωτικῶν κινήσεων καί τῶν ἐπαφῶν τοῦ Πατριάρχου μετά τοῦ Πάπα, ἐπόνεσα καί ἐγώ σάν τέκνον Της καί ἐθεώρησα καλόν, ἐκτός ἀπό τίς προσευχές μου, νά στείλω καί ἕνα μικρό κομματάκι κλωστή (πού ἔχω σάν φτωχός μοναχός), διά νά χρησιμοποιηθῇ καί αὐτό, ἔστω καί γιά μιά βελονιά, διά τό πολυκομματιασμένο φόρεμα τῆς Μητέρας μας. Πιστεύω ὅτι θά κάμετε ἀγάπην καί θά τό χρησιμοποιήσετε διά μέσου του θρησκευτικοῦ σας φύλλον. Σᾶς εὐχαριστῶ.

Θά ἤθελα νά ζητήσω συγγνώμην ἐν πρώτοις ἀπ' ὅλους, πού τολμῶ νά γράψω κάτι, ἐνῶ δέν εἶμαι οὔτε ἅγιος οὔτε θεολόγος. Φαντάζομαι ὅτι θά μέ καταλάβουν ὅλοι, ὅτι τά γραφόμενά μου δέν εἶναι τίποτε ἄλλο παρά ἕνας βαθύς μου πόνος διά τήν γραμμὴν καί κοσμικὴν ἀγάπην δυστυχῶς τοῦ πατέρα μας κ. Ἀθηναγόρα. Ὅπως φαίνεται, ἀγάπησε μίαν ἄλλην γυναῖκα μοντέρνα, πού λέγεται Παπική Ἐκκλησία, διότι ἡ Ὁρθόδοξος Μητέρα μας δέν τοῦ κάμνει καμμίαν ἐντύπωσι, ἐπειδή εἶναι πολύ σεμνή. Αὐτή ἡ ἀγάπη, πού ἀκούσθηκε ἀπό τήν Πόλι, βρῆκε ἀπήχησι σέ πολλά παιδιά του, πού τήν ζοῦν εἰς τὰς πόλεις. Ἄλλωστε αὐτό εἶναι καί τό πνεῦμα τῆς ἐποχῆς μας: ἡ οἰκογένεια νά χάσῃ τό ἱερό νόημά της ἀπό τέτοιου εἴδους ἀγάπες, πού ὡς σκοπόν ἔχουν τήν διάλυσιν καί ὄχι τήν ἔνωσιν...

Μέ μιά τέτοια περίπου κοσμική ἀγάπη καί ὁ Πατριάρχης μας φθάνει στή Ρώμη. Ἐνῶ θά ἔπρεπε νά δείξῃ ἀγάπη πρῶτα σέ μᾶς τά παιδιά του καί στή Μητέρα μας Ἐκκλησία, αὐτός, δυστυχῶς, ἔστειλε τήν ἀγάπην του πολύ μακριά. Τό ἀποτέλεσμα ἦταν νά ἀναπαύσῃ μὲν ὅλα τά κοσμικά παιδιά, πού ἀγαποῦν τόν κόσμον καί ἔχουν τήν κοσμικὴν αὐτὴν ἀγάπην, νά κατασκανδαλίσῃ, ὅμως, ὅλους ἐμᾶς, τά τέκνα τῆς Ὁρθοδοξίας, μικρά καί μεγάλα, πού ἔχουν φόβο Θεοῦ.

Μετά λύπης μου, ἀπό ὅσους φιλενωτικούς ἔχω γνωρίσει, δέν εἶδα νά ἔχουν οὔτε ψίχα πνευματικὴ οὔτε φλοιό. Ξέρουν, ὅμως, νά ὀμιλοῦν γιά ἀγάπην καί ἐνότητα, ἐνῶ οἱ ἴδιοι δέν εἶναι ἐνωμένοι μέ τόν Θεόν, διότι δέν Τόν ἔχουν ἀγαπήσει.

Θά ἤθελα νά παρακαλέσω θερμὰ ὅλους τους φιλενωτικούς ἀδελφούς μας: Ἐπειδή τό θέμα τῆς ἐνώσεως τῶν Ἐκκλησιῶν εἶναι κάτι τό πνευματικόν καί ἀνάγκην ἔχουμε πνευματικῆς ἀγάπης, ἄς τό ἀφήσουμε σέ αὐτούς πού ἀγαπήσανε πολύ τόν Θεόν καί εἶναι θεολόγοι, σάν τοὺς Πατέρας τῆς Ἐκκλησίας, καί ὄχι νομολόγοι, πού προσφέρανε καί προσφέρουν ὀλόκληρον τόν ἑαυτόν τους εἰς τήν διακονίαν τῆς Ἐκκλησίας (ἀντί μεγάλης λαμπάδας), τοὺς ὁποίους ἄναψε τό πῦρ τῆς ἀγάπης τοῦ Θεοῦ καί ὄχι ὁ ἀναπτήρας τοῦ νεωκόρου. Ἄς γνωρίζωμεν ὅτι δέν ὑπάρχουν μόνον φυσικοὶ νόμοι, ἀλλά καί πνευματικοί. Ἐπομένως ἡ μέλλουσα ὀργή τοῦ Θεοῦ δέν μπορεῖ νά ἀντιμετωπισθῇ μέ συνεταιρισμόν ἀμαρτωλῶν (διότι διπλὴν ὀργὴν θά λάβωμεν), ἀλλά μέ μετάνοιαν καί τήρησιν τῶν ἐντολῶν τοῦ Κυρίου.

Ἐπίσης ἄς γνωρίσωμεν καλά ὅτι ἡ Ὁρθόδοξος Ἐκκλησία μας δέν ἔχει καμμίαν ἔλλειψιν. Ἡ μόνη ἔλλειψις, πού παρουσιάζεται, εἶναι ἡ ἔλλειψις σοβαρῶν Ἱεραρχῶν καί Ποιμένων μέ πατερικὴς ἀρχῆς. Εἶναι ὀλίγοι οἱ ἐκλεκτοί ὅμως, δέν εἶναι ἀνησυχητικόν. Ἡ Ἐκκλησία εἶναι Ἐκκλησία τοῦ Χριστοῦ καί Αὐτός τήν κυβερνάει. Δέν εἶναι Ναός, πού κτίζεται ἀπό πέτρες, ἄμμο καί ἀσβέστη ἀπό εὐσεβεῖς καί καταστρέφεται μέ φωτιά βαρβάρων, ἀλλά εἶναι ὁ ἴδιος ὁ Χριστός «καί ὁ πεσών ἐπὶ τόν λίθον τοῦτον συνθλασθήσεται, ἐφ' ὃν δ' ἂν πέσῃ λικμησεί αὐτόν» (Ματθ. κα' 44-45). Ὁ Κύριος, ὅταν θά πρέπῃ, θά παρουσιάσῃ τοὺς Μάρκους τοὺς Εὐγενικούς καί τοὺς Γρηγορίου Παλαμᾶδες, διά νά συγκεντρώσουν ὅλα τά κατασκανδαλισμένα ἀδέλφια μας, διά νά ὁμολογήσουν τήν Ὁρθόδοξον Πίστιν, νά στερεώσουν τήν Παράδοσιν καί νά δώσουν χαράν μεγάλην εἰς τήν Μητέρα μας.

Εἰς τοὺς καιροὺς μας βλέπομεν ὅτι πολλὰ πιστὰ τέκνα τῆς Ἐκκλησίας μας, Μοναχοὶ καὶ λαϊκοί, ἔχουν δυστυχῶς ἀποσχισθῆ ἀπὸ αὐτὴν ἐξ αἰτίας τῶν φιλενωτικῶν. Ἔχω τὴν γνώμην ὅτι δέν εἶναι καθόλου καλόν νά ἀποχωρίζομεθα ἀπὸ τὴν Ἐκκλησίαν κάθε φοράν πού θά πταίῃ ὁ Πατριάρχης ἀλλά ἀπό μέσα, κοντὰ στήν Μητέρα Ἐκκλησία ἔχει καθῆκον καὶ ὑποχρέωσι ὁ καθένας ν' ἀγωνίζεται μέ τόν τρόπον του. Τό νά διακόψῃ τό μνημόσυνον τοῦ Πατριάρχου, νά ἀποσχισθῆ καὶ νά δημιουργήσῃ ἰδικήν του Ἐκκλησίαν καὶ νά ἐξακολουθῆ νά ὀμιλῇ ὑβρίζοντας τόν Πατριάρχη, αὐτό, νομίζω, εἶναι παράλογον.

Ἐάν διά τήν α ἢ τήν β λοξοδρόμησι τῶν κατά καιροὺς Πατριαρχῶν χωρίζομεθα καὶ κάνωμε δικές μας Ἐκκλησίες - Θεός φυλάξοι! - θά ξεπεράσωμε καί τοὺς Προτεστάντες ἀκόμη. Εὐκόλα χωρίζει κανεὶς καὶ δύσκολα ἐπιστρέφει. Δυστυχῶς, ἔχουμε πολλές «Ἐκκλησίες» στήν ἐποχή μας. Δημιουργήθηκαν εἴτε ἀπό μεγάλες ὀμάδες ἢ καὶ ἀπό ἓνα ἄτομο ἀκόμη. Ἐπειδὴ συνέβη στό Καλύβι των (ὀμιλῶ διά τὰ ἐν Ἁγίῳ Ὅρει συμβαίνοντα) νά ὑπάρχῃ καὶ Ναός, ἐνόμισαν ὅτι μποροῦν νά κάνουν καὶ δική τους ἀνεξάρτητη Ἐκκλησία. Ἐάν οἱ φιλενωτικοὶ δίνουν τό πρῶτο πλήγμα στήν Ἐκκλησία, αὐτοί, οἱ ἀνωτέρω, δίνουν τό δεύτερο. Ἄς εὐχηθοῦμε νά δώσῃ ὁ Θεός τόν φωτισμόν Του σέ ὅλους μας καί εἰς τόν Πατριάρχη μας κ. Ἀθηναγόραν, διά νά γίνῃ πρῶτον ἡ ἔνωσις αὐτῶν τῶν «ἐκκλησιῶν», νά πραγματοποιηθῆ ἡ γαλήνη ἀνάμεσα στό σκανδαλισμένο Ὁρθόδοξο πλήρωμα, ἡ εἰρήνη καὶ ἡ ἀγάπη μεταξύ τῶν Ὁρθοδόξων Ἀνατολικῶν Ἐκκλησιῶν καὶ κατόπιν ἄς γίνῃ σκέψις διά τήν ἔνωσιν μετά τῶν ἄλλων «Ὁμολογιῶν», ἐάν καί ἐφ' ὅσον εἰλικρινῶς ἐπιθυμοῦν νά ἀσπασθοῦν τό Ὁρθόδοξον Δόγμα.

Θά ἤθελα ἀκόμη νά εἰπῶ ὅτι ὑπάρχει καὶ μία τρίτη μερίδα μέσα εἰς τὴν Ἐκκλησίαν μας. Εἶναι ἐκεῖνοι οἱ ἀδελφοί, πού παραμένουν μέν πιστὰ τέκνα Αὐτῆς, δέν ἔχουν ὅμως συμφωνίαν πνευματικὴν ἀναμεταξύ τους. Ἀσχολοῦνται μέ τὴν κριτικὴν ὁ ἓνας τοῦ ἄλλου καὶ ὄχι διά τό γενικότερον καλόν τοῦ ἀγῶνος. Παρακολουθεῖ δέ ὁ ἓνας τόν ἄλλον (περισσότερον ἀπὸ τόν ἑαυτόν του) εἰς τό τί θά εἰπῆ ἢ τί θά γράψῃ, διά νά τόν κτυπήσῃ κατόπιν ἀλύπητα. Ἐνῶ ὁ ἴδιος, ἂν ἔλεγε ἢ ἔγραφε τό ἴδιο πράγμα, θά τό ὑπεστήριζε καὶ μέ πολλές μάλιστα μαρτυρίες τῆς Ἁγίας Γραφῆς καὶ τῶν Πατέρων. Τό κακό, πού γίνεται εἶναι μεγάλο, διότι ἀφ' ἑνός μέν ἀδικεῖ τόν πλησίον του, ἀφ' ἑτέρου δέ καὶ τόν γκρεμίζει μπροστά στά μάτια τῶν ἄλλων πιστῶν. Πολλές φορές σπέρνει καὶ τὴν ἀπιστίαν στίς ψυχές τῶν ἀδυνάτων, διότι τοὺς σκανδαλίζει. Δυστυχῶς, μερικοὶ ἀπὸ ἐμᾶς ἔχουμε παράλογες ἀπαιτήσεις ἀπὸ τοὺς ἄλλους. Θέλουμε οἱ ἄλλοι νά ἔχουν τόν ἴδιο μέ ἐμᾶς πνευματικόν χαρακτήρα. Ὅταν κάποιος ἄλλος δέν συμφωνῆ μέ τόν χαρακτήρα μας, δηλαδή ἢ εἶναι ὀλίγον ἐπιεικής ἢ ὀλίγον ὀξύς, ἀμέσως βγάζομε τό συμπέρασμα ὅτι δέν εἶναι πνευματικὸς ἄνθρωπος. **Ὅλοι χρειάζονται εἰς τὴν Ἐκκλησίαν.** Ὅλοι οἱ Πατέρες προσέφεραν τὰς ὑπηρεσίας των εἰς Αὐτήν. **Καὶ οἱ ἥπιοι χαρακτήρες καὶ οἱ αὐστηροί.** Ὅπως διά τό σῶμα τοῦ ἀνθρώπου εἶναι ἀπαραίτητα καὶ τὰ γλυκά καὶ τὰ ξινά, καὶ τὰ πικρά ἀκόμη ραδίκια (τό καθένα ἔχει τίς δικές του οὐσίες καὶ βιταμίνες), ἔτσι καὶ διά τό Σῶμα τῆς Ἐκκλησίας. **Ὅλοι εἶναι ἀπαραίτητοι.** Ὁ ἓνας συμπληρώνει τόν πνευματικόν χαρακτήρα τοῦ ἄλλου καὶ ὄλοι εἴμεθα ὑποχρεωμένοι νά ἀνεχώμεθα ὄχι μόνον τόν πνευματικόν του χαρακτήρα, ἀλλά ἀκόμη καὶ τίς ἀδυναμίες, πού ἔχει σάν ἄνθρωπος.

Καὶ πάλιν ἔρχομαι νά ζητήσω εἰλικρινῶς συγγνώμην ἀπὸ ὅλους, διότι ἐτόλμησα νά γράψω. Ἐγώ εἶμαι ἓνας ἀπλὸς Μοναχός καὶ τό ἔργον μου εἶναι νά προσπαθῶ, ὅσο μπορῶ, νά ἀπεκδώσω τόν παλαιόν ἄνθρωπον καὶ νά βοηθῶ τοὺς ἄλλους καὶ τὴν Ἐκκλησίαν, μέσῳ τοῦ Θεοῦ διά τῆς προσευχῆς. Ἄλλ' ἐπειδὴ ἔφθασαν μέχρι τό ἐρημητήριό μου θλιβερές εἰδήσεις διά τὴν Ἁγίαν Ὁρθοδοξίαν μας, ἐπόνεσα πολὺ καὶ ἐθεώρησα καλὸ νά γράψω αὐτὰ πού ἐνοιωθα.

Ἄς εὐχηθοῦμε ὄλοι νά δώσῃ ὁ Θεός τὴν χάριν Του καὶ ὁ καθένας μας ἄς βοηθήσῃ μέ τόν τρόπον του διά τὴν δόξαν τῆς Ἐκκλησίας μας.

Μέ πολὺν σεβασμόν πρὸς ὅλους

Ἐνας Μοναχός Ἐρημίτης [Γέρον Παῖσιος]

Τὰ ἔντονα στοιχεῖα (bold) ἐτέθησαν ἀπὸ τόν ἐκδότη τοῦ φυλλαδίου

Ἡ ἀνωτέρω σοφὴ καὶ διακριτικὴ ἐπιστολή τοῦ Ὁσίου Παΐσιου ἐστάλη στό Διευθυντὴ τοῦ «ΟΡΘΟΔΟΞΟΥ ΤΥΠΟΥ», ἀρχμ. Χαράλαμπο Βασιλόπουλο, τό 1969. Δημοσιεύθηκε μέ τίτλο «**Ἄγνωστη**» ἐπιστολή πόνου κατὰ οἰκουμενιστῶν καὶ φιλενωτικῶν», στό **Ὁρθόδοξος Τύπος**, τ. 1680, 1681/9, 16-3-2007, σ. 1, 5 καὶ τ. 2054/23.1.2015 σ. 1, 7

(<http://www.orthodoxostypos.gr/Photos/Pages/2054.pdf>).

Ὁ Ἅγ. Παῖσιος διδάσκει:

Ὅχι συμπροσευχές, ἀλλά “καλή ἀνησυχία” στους αἰρετικούς

1. Ὁ Ἅγ. Παῖσιος ἦταν **κατηγορηματικά ἀντίθετος ἀκόμα καί στήν ἀπλή συμπροσευχή** μέ τούς παπικούς. Δηγήθηκε ὁ Ἅγιος : « Ἦρθαν μία φορά στό Καλύβι δύο Καθολικοί ὁ ἕνας ἦταν δημοσιογράφος καί ὁ ἄλλος γραμματέας στό Βατικανό. “Πρῶτα νά ποῦμε τό “Πάτερ ἡμῶν”, μού εἶπαν. **“Γιά νά ποῦμε τό “Πάτερ ἡμῶν”, τούς λέω, πρέπει νά συμφωνοῦμε καί στό δόγμα, ἀλλά μεταξύ ἡμῶν καί ὑμῶν χάσμα μέγα ἐστί”**... Πολλοί πού μιλοῦν γιά ἀγάπη καί ἐνότητα, οἱ ἴδιοι δέν εἶναι ἐνωμένοι μέ τόν Θεό, γιατί δέν Τόν ἔχουν ἀγαπήσει οὔτε ἔχουν ἀγάπη ἀληθινή. **Ἀγάπη ἀληθινή ἔχει ἐκεῖνος πού ἔχει ὀρθή πίστι,** ζῆ κοντά στόν Θεό, καί τότε ὁ Θεός ζωγραφίζεται στό πρόσωπό του καί οἱ ἄλλοι βλέπουν στό πρόσωπό του τόν Θεό. Εὐχομαι ὁ Θεός νά φωτίσει ὅλους τούς ἀνθρώπους, μέ τούς ὁποίους εἴμαστε κατά σάρκα ἀδέλφια – ἀπό τόν Ἀδάμ καί τήν Εὐά – νά ἔρθουν “εἰς ἐπίγνωσιν ἀληθείας”, γιά νά γίνουν καί πνευματικά μας ἀδέλφια» (Γ. Παῖσιου, Λόγοι, τ. Ε', Σουρωτή 2006, σ. 285-286). Ὁ Ἅγιος ἀρνήθηκε νά πεῖ τό «Πάτερ ἡμῶν» μέ ἕναν ἀπλό παπικό στό Φανάρι ὅμως ἔβαλαν τόν ἴδιο τόν πάπα νά τό πεῖ καί ὁ Πατριάρχης μας ἀντάλλαξε μαζί του καί λειτουργικό ἀσπασμό, σάν νά ἦταν ὁ πάπας Ὁρθόδοξος κληρικός συλλειτουργός του!

2. Τί ὀφείλουμε ὡς Ὁρθόδοξοι νά προσφέρουμε στους ἑτεροδόξους ; Ὁ Ἅγιος εἶναι σαφέστατος: **«Αὐτό πού ἐπιβάλλεται σέ κάθε Ὁρθόδοξο εἶναι νά βάζη τήν καλή ἀνησυχία καί στους ἑτεροδόξους, νά καταλάβουν δηλαδή ὅτι βρίσκονται σέ πλάνη, γιά νά μὴ ἀναπαύουν ψεύτικα τόν λογισμό τους καί στερηθοῦν καί σ' αὐτήν τήν ζωή τίς πλούσιες εὐλογίες τῆς Ὁρθοδοξίας καί στήν ἄλλη ζωή στερηθοῦν τίς περισσότερες καί αἰώνιες εὐλογίες τοῦ Θεοῦ»** (Γ. Παῖσιου, Ἐπιστολές, Σουρωτή 1994, σ. 161). Γιά τόν Ἅγ. Παῖσιο, οἱ Οἰκουμενιστές πού μέ τή στάση τους **«ἀναπαύουν ψεύτικα τόν λογισμό»** τῶν ἑτεροδόξων, ὅτι, τάχα, βρίσκονται στήν ἀλήθεια, τούς ἀδικοῦν καί εἶναι συνυπεύθυνοι γιά τήν ἀπώλειά τους.

3. Ὁ Ὅσιος μέ τά πνευματικά του αἰσθητήρια διέκρινε ὅτι ὁ **διαχριστιανικός Οἰκουμενισμός ὀδηγεῖ τελικά στόν διαθρησκειακό Οἰκουμενισμό καί τήν Πανθησκεία.** Σημειώνει : **«Σήμερα, δυστυχῶς, μῆκε ἡ εὐρωπαϊκή εὐγένεια καί πάνε νά δείξουν τόν καλό. Θέλουν νά δείξουν ἀνωτερότητα καί τελικά πάνε νά προσκυνήσουν τόν διάβολο μέ τά δύο κέρατα. “Μία θρησκεία, σοῦ λένε, νά ὑπάρχη” καί τά ἰσοπεδώνουν ὅλα. Ἦρθαν καί σ' ἐμένα μερικοί καί μού εἶπαν: “Ὅσοι πιστεύουμε στόν Χριστό νά κάνουμε μία θρησκεία”. “Τώρα εἶναι σάν νά μού λέτε, τούς εἶπα, χρυσό καί μπακίρι (χαλκό) νά τά κάνουμε ἕνα ...” Ἔγινε τόσος ἀγῶνας γιά νά λαμπικάρῃ τό δόγμα”. Οἱ Ἅγιοι Πατέρες κάτι ἤξεραν καί ἀπαγόρευσαν τίς σχέσεις μέ αἰρετικό. Σήμερα λένε: “Ὅχι μόνο μέ αἰρετικό, ἀλλά καί μέ Βουδδιστή καί μέ πυρολάτρη καί μέ δαιμονολάτρη νά συμπροσευχηθοῦμε. Πρέπει νά βρίσκονται στίς συμπροσευχές τους καί στά συνέδρια καί οἱ Ὁρθόδοξοι. Εἶναι μία παρουσία”. **Τί παρουσία; Τά λύνουν ὅλα μέ τήν λογική καί δικαιολογοῦν τά ἀδικαιολόγητα.** Τό εὐρωπαϊκό πνεῦμα νομίζει ὅτι καί τά πνευματικά θέματα μποροῦν νά μπουῦν στήν Κοινή Ἀγορά...»** (Γ. Παῖσιου, Λόγοι τ. Α', Σουρωτή 2006, σ. 347).

Δυστυχῶς, ἐπιβεβαιώνονται ἤδη τά λόγια τοῦ Ἁγίου: Ὁρθόδοξοι Πατριάρχες προσφέρουν ὡς δῶρο τό... **«Ἅγιο Κοράνιο»**, ὅπως ἐλαφρᾶ τῇ καρδία χαρακτήρισαν τό ἀπόσταγμα τῆς “πνευματικότητας” τοῦ Μωάμεθ! Πατριαρχικά χεῖλη παρέχουν τό **“θεολογικό” ὑπόβαθρο τοῦ διαθρησκειακοῦ συγκρητιστικοῦ οἰκουμενισμοῦ**, μέ τήν ἀναφορά σέ **«ἀββραμικές» μονοθεϊστικές θρησκεῖες** (στήν ἴδια θρησκευτική “οἰκογένεια” Ὁρθοδοξία, Ἰουδαϊσμός καί Ἰσλάμ)! **Συμπροσευχές** μέ ὅλες τίς θρησκεῖες στήν Ἀσίη, στή Γροιλανδία κοκ στή διακονία τοῦ πρακτικοῦ-λαϊκοῦ διαθρησκειακοῦ συγκρητισμοῦ, γιά νά συνηθίζει σιγά-σιγά ὁ λαός μας!

Οικουμενισμός: Ἡ “παναίρεση” τῆς ἐποχῆς μας, στὴν ὑπηρεσία τοῦ τεκτονισμοῦ καὶ τῆς θεοσοφίας¹

Οἱ οἰκουμενιστές ἰσχυρίζονται ὅτι ὁ Οἰκουμενισμός ἐμπνέεται ἀπὸ τὸ αἷτημα τῆς Ἐκκλησίας καὶ τὴν ἐπιθυμία τοῦ Κυρίου γιὰ ἐνότητα ὅλων τῶν πιστῶν Του καὶ γεννήθηκε μὲ τὶς Πατριαρχικὲς Ἐγκυκλίους τῶν ἐτῶν 1902, 1904 καὶ 1920. Δυστυχῶς, ὅμως ἡ ἀλήθεια εἶναι διαφορετικὴ καὶ πολὺ τραγικὴ: ὅπως ἀποκαλύπτει ἡ μελέτη ἀπορρήτων μασονικῶν κειμένων, ἡ ἐνότητα τῶν χριστιανῶν, ὅπως σχεδιάστηκε καὶ προωθείται ἀπὸ τὸ διαχριστιανικὸ Οἰκουμενισμό (μὲ παπικούς καὶ προτεστάντες), ἐντάσσεται στὰ εὐρύτερα πλαίσια τοῦ διαθρησκευτικοῦ Οἰκουμενισμοῦ, πού ἀποβλέπει στὴν ἐνοποίηση ὅλων τῶν θρησκειῶν!

Οἱ μασόνοι εἶναι ἀπολύτως σαφεῖς : «Ὁ Τεκτονισμός ... προώριστα αὐτός νά ὑποδείξῃ βραδύτερον τὴν βάσιν, ἐπὶ τῆς ὁποίας θά ἐδραστῆ ἡ παγκόσμιος θρησκεία τοῦ μέλλοντος, ἥτις θά περισυναγάῃ τὴν Οἰκουμένην ἅπασαν εἰς μίαν ποίμνην ὑπὸ ἓνα ποιμένα».² Τὸ ἔργο αὐτὸ τὸ ἔχουν ἀναλάβει τὰ ἀνώτατα κλιμάκια τῆς μασονίας : «Ἡ ἕκτη τάξις [30^{ος}-33^{ος} μασωνικοὶ βαθμοί] καθιερώθη διὰ τὴν ἵδρυσιν θρησκείας παγκοσμίου».³ Ἀσφαλῶς στὸ ἔργο τοῦ τέκτονα ἐντάσσεται ἡ κατάργηση τῶν θρησκειῶν μὲ τὴ σημερινή τους μορφή: «Ὁ τέκτων ὅτε μὲν εἶναι δημοτικὸς [δημοκρατικὸς], ὅτε μὲν ἀριστοκρατικὸς, καὶ ἄλλοτε καταρρίπτει τοὺς βωμούς τῶν ναῶν, ἄλλοτε κατακρημνίζει τοὺς θρόνους τῶν βασιλέων».⁴ Μέσω τοῦ Οἰκουμενισμοῦ, τὰ χριστιανικὰ δόγματα, ἀρχικά, καὶ στὴ συνέχεια ὅλες οἱ θρησκείες θά παραμερίσουν καὶ θά διαγράψουν τὶς διδασκαλίες πού τὶς διαφοροποιοῦν καὶ θά κρατήσουν μόνο τὰ στοιχεῖα πού τὶς ἐνώνουν! Αὐτὸ εἶναι τὸ «Βασιλικὸ Μυστικόν»⁵ τοῦ Τεκτονισμοῦ, ὅπως ἐκτίθεται στὴν τελετὴ μυσέως τοῦ «Ἐπερτάτου Πρίγκηπος τοῦ Βασιλικοῦ Μυστικοῦ» (32^{ος} μασωνικὸς βαθμὸς) : «Νά ἐλευθερωθῶν οἱ θρησκείες τοῦ κόσμου, παραμερίζοντας πολλὰ πράγματα ἐξ ἐκείνων τὰ ὁποῖα τιμοῦν ἢ κηρύσσουν εἰς τὰς ἰνδικὰς παγόδας, τοὺς βουδιστικὸς ναοὺς, τὰ μωαμεθανικὰ τεμένη καὶ τὰς χριστιανικὰς ἐκκλησίας, νά ἀναζητήσουν κάτι τὸ ἀγνότερον, καὶ νά προχωρήσουν πρὸς μίαν αἰωνίαν ἀλήθειαν, ἔτσι ὥστε νά προκύψῃ ἡ Ἐκκλησία τοῦ μέλλοντος, ὁ νέος ναὸς τὸν ὁποῖον θέλομεν νά οἰκοδομήσωμεν μίας πράγματι καθολικῆς θρησκείας, τότε θά ἀρχίσῃ νά ἀναφαίνεται τὸ ἀληθές Βασίλειον τῆς Ἐλευθερίας, δεδομένου ὅτι οἱ διδασκαλίαι τῶν διαφόρων θρησκειῶν ἔχουν ἀξιοσημεῖωτον σύμπτωσιν καὶ συμφωνίαν ... αὐτοὶ εἶναι οἱ Ἅγιοι Τόποι τοὺς ὁποῖους θέλομεν νά κατακτήσωμεν, αὐτὸς εἶναι ὁ Ναὸς τὸν ὁποῖον θέλομεν νά οἰκοδομήσωμεν, εἰς αὐτὸ συνίσταται τὸ Βασιλικὸν Μυστικόν». Ἡ σοβαρότητα τοῦ «Βασιλικοῦ Μυστικοῦ» καταδεικνύεται ἀπὸ τὸ ὅτι σὲ αὐτὸ μυοῦνται μόνο οἱ «Ἐπερτάτοι Πρίγκηποι», οἱ ἡγέτες τῆς μασονίας (32^{ος} βαθμὸς) καὶ δίνουν ὄρκο νά μὴν ἀποκαλύψουν σὲ κανένα τὸ «ἀπόρρητο ἔργο» γιὰ τὴν πραγμάτωσή του: «ὀρκίζομαι ὅτι δέν θά ἀποκαλύψω εἰς οἰονδήποτε, μὴ δικαιοῦμενον νά μάθῃ τοῦτο, οἰονδήποτε τμῆμα τοῦ ἀπορρήτου ἔργου τοῦ βαθμοῦ τούτου (τοῦ 32^{ου} μασωνικοῦ βαθμοῦ)».⁶

¹ Τὰ στοιχεῖα τῆς παραγράφου αὐτῆς μᾶς τὰ παρέσχε ἡ πολυετής καὶ μοναδικὴ ἐρευνητικὴ ἐργασία τοῦ Μοναχοῦ Ἀβερκίου, τὸν ὁποῖο καὶ θερμῶς εὐχαριστοῦμε. Μικρὸ μέρος τῆς ἐργασίας αὐτῆς δημοσιεύθηκε στὰ πέντε ἀποκαλυπτικά ἄρθρα τοῦ Μοναχοῦ Ἀβερκίου, «Παγκόσμια θρησκεία καὶ Τεκτονισμός» Α΄-Ε΄, στὸ *Ὁρθόδοξος Τύπος* τ. 2077/10.7.15 ἕως τ. 2081/7.8.15 (www.orthodoxostypos.gr/Photos/Pages/2077.pdf). Βλ. καὶ Μοναχοῦ Σεραφεῖμ, «Ἡ μασονικὴ προώθηση τοῦ Οἰκουμενισμοῦ», στὸ www.impantokratoros.gr/741CE610.el.aspx

² (Μασονικὸ περιοδικό) «Ἀθηνᾶ», ἔτος 1894, τευχ. 3, σ. 55-56 καὶ τευχ. 2, σ. 26-27.

³ (Μασονικὸ) «*Τυπικὸν τοῦ Μυστικοῦ Συνεδρίου [30^{ου} βαθμοῦ] τῶν Μεγάλων Ἐκλεκτῶν Ἱπποτῶν Καδός*», 1905, σ. 27.

⁴ (Μασονικὸ περιοδικό) *Πυθαγόρας*, ἔτος 1882, τ. 10, σ. 291.

⁵ Ἀναλυτικότερα στὰ ἄρθρα τοῦ Μοναχοῦ Ἀβερκίου, «Παγκόσμια θρησκεία καὶ Τεκτονισμός» Α΄-Ε΄, βλ. ὑπόσημ. 1.

⁶ Ὑπατον Συμβούλιον τοῦ 33^{ου} τῆς Ἑλλάδος, *ΤΥΠΙΚΟΝ ΤΗΣ ΣΥΝΟΔΟΥ τοῦ 32^{ου} βαθμοῦ τοῦ ἀρχαίου καὶ ἀποδεδεγμένου Σκωτικοῦ Τύπου*, ἐν Ἀθήναις, 1975.

Ἐπί πλέον δέ, οἱ ἴδιοι οἱ μασόνοι ὁμολογοῦν κυνικά: «*Τό εἰρηνοπολιτικόν σωτήριον κήρυγμα τῆς Ἐνώσεως τῶν Ἐκκλησιῶν υπέκρυπτε τήν καθαίρεσιν τῆς Ὁρθοδοξίας*» (μασονικό περιοδικό «*Πυθαγόρας*», ἔτος 1930, τ. 1, σ. 17)!

Εἶναι λοιπόν σαφές ὅτι ἡ **Οἰκουμενική Κίνηση**, ὅπως τήν ζοῦμε, εἶναι πνευματικός καρπός τοῦ τεκτονισμοῦ καί τῆς θεοσοφίας καί αὐτῶν τά ἄνομα καί ἀνήθικα σχέδια καλεῖται νά ὑλοποιήσει. Ἄρχισε νά ἐφαρμόζεται, τόν 19^ο αἰ., ἀρχικά στόν **προτεσταντικό χῶρο**⁷ μέ καθαρά **προτεσταντικές ἐκκλησιολογικές προϋποθέσεις** (θεωρία κλάδων-ἀναδενδράδων) καί **στοχεύσεις** (ἀποκατάσταση τῆς ἐνότητος τοῦ κατακερματισμένου προτεσταντισμοῦ) καί **μέ πρωτοπόρους Προτεστάντες**. Ἀργότερα, στίς ἀρχές τοῦ 20^{ου} αἰ., στήν Οἰκουμενική Κίνηση προσχώρησε τό Πατριαρχεῖο Κωνσταντινουπόλεως (δέν εἶναι τυχαῖο ὅτι, σύμφωνα μέ μασονικά περιοδικά, οἱ πρωτεργάτες τοῦ Οἰκουμενισμοῦ Πατριάρχες ΚΠόλεως Ἰωακείμ Γ΄, Μελέτιος Μεταξάκης καί Ἀθηναγόρας ἦσαν μασόνοι!). Ὁ παπισμός, ἀρχικά ἦταν ἀντίθετος στόν Οἰκουμενισμό, στή συνέχεια, ὅταν “συμφιλιώθηκε” μέ τή Μασονία⁸ μέ τή Β΄ Βατικανή Σύνοδο (1962-65) παρέσχε στόν Οἰκουμενισμό τή “θεολογική” κάλυψη (βαπτισματική θεολογία, ὅρια Ἐκκλησίας) καί πρότεινε συγκεκριμένες πρακτικές γιά τήν ὑλοποίησή του, τίς ὁποῖες ἔκτοτε ἀκολουθεῖ κατά γράμμα ἡ Οἰκουμενική Κίνηση. Ὡς Ὁρθόδοξοι θλιβόμαστε ὅταν διαπιστώνουμε ὅτι οἱ Ἐκκλησιαστικοί μας **Ταγοί πορεύονται καί ἐνεργοῦν στά πλαίσια τοῦ Οἰκουμενισμοῦ βάσει τῆς θεολογίας καί τῶν ἀποφάσεων καί πρακτικῶν ἐπιταγῶν τῆς παπικῆς Β΄ Βατικανῆς Συνόδου μέ τελική στόχευση τούς σκοπούς τῆς μασονίας γιά ἐνοποίηση καί συγχώνευση ὅλων τῶν θρησκειῶν!**

Εἶναι προφανές ὅτι μία τέτοια προσπάθεια μέ τίς **προϋποθέσεις τῆς προτεσταντικῆς καί παπικῆς ἐκκλησιολογίας καί κατά βάθος τῆς θεοσοφίας καί τοῦ τεκτονισμοῦ**, εἶναι ἐντελῶς ξένη στήν ἐκκλησιαστική καί πατερική παράδοση τῆς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας μας. Γι' αὐτό καί ὁ Καθηγητής τῆς Δογματικῆς καί σύγχρονος Ἅγιος, ὁ Ὅσιος Ἰουστῖνος Πόποβιτς, χαρακτήρισε τόν Οἰκουμενισμό ὡς «**Παναίρεση**», καί συνακόλουθα

**ΚΑΤΗΓΟΡΗΜΑΤΙΚΑ ΑΝΤΙΘΕΤΟΙ ΣΤΟΝ ΟΙΚΟΥΜΕΝΙΣΜΟ
ΕΙΝΑΙ ΟΛΟΙ ΟΙ ΣΥΓΧΡΟΝΟΙ ΑΓΙΟΙ ΤΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ ΜΑΣ.**

⁷ Αναλυτικά βλ. π. Π. Heers, «*Οἱ ἱεραποστολικές καταβολές τοῦ συγχρόνου οἰκουμενισμοῦ, Ὁρόσημα στήν πρό τοῦ 1920 πορεία του*», στό <http://www.impantokratoros.gr/1FD9FFD7.print.el.aspx>

⁸ (Μασονικό περιοδικό) Ὁ Κλειδὸλίθος, ἔτος 1983, τ. 15, σ. 36.